

[Munch-Petersen.]

Virkeligheden paa det Grundlag, at Statsforanstaltninger er nødvendige i den givne Situation.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen udtrykte fromme Ønsker om, at Strejker og Lockouter maatte høre en svunden Tid til, fordi Samfundet som saadant taber. Det er jo klart, at det ærede Medlem Hr. Brorsen, som staar paa det kapitalistiske Samfunds Grund, maa beklage, at dette Samfund taber ved Arbejdskonflikter; men set fra et Arbejdersynspunkt kan det aldrig være at beklage, at Samfundet taber, fordi det netop er dette Samfund, som Arbejderklassen har til Opgave at svække og til sidst at styrte. Det er alle Socialisters Opfattelse, hvorfor Socialisterne er Modstandere af tvungen Voldgift.

Naar nu de borgerlige Partier gaar ind for dette, kunde man jo ogsaa stille det Spørgsmaal, selv om jeg ikke venter at faa det besvaret: Hvilke Underhaandsløfter har man allerede givet, eller hvilke Underhaandsløfter vil man i det Udvalg, som skal nedsættes, give med Hensyn til Resultatet af den Voldgiftskendelse, som skal afsiges, med Hensyn til de Arbejds- og Lønvilkaar, som Slagteriarbejderne skal tvinges ind under?

Naar Socialdemokratiet i denne Periode gennemfører en Lov, siger man altid, at principielt er man naturligvis ikke for de Principper, som Loven indeholder; men i Praksis er man altsaa for, at en saadan Lov skal gennemføres. Der er et Svælg mellem Principper og Praksis; men ud fra den Sætning, der blev nævnt før, at een Gang er ingen Gang, gennemfører man i hvert enkelt Tilfælde det stik modsatte af det, som det socialdemokratiske Partis eget Program indeholder.

Jeg kan fuldt ud slutte mig til det, som det ærede Medlem Hr. Lundberg citerede: at under de nuværende Samfundsforhold kan Arbejderklassen ikke give Afkald paa Retten til at afslaa at arbejde paa andre Vilkaar end dem, de selv bestemmer. Det kan Arbejderklassen ikke under de nuværende Samfundsforhold; det kan den heller ikke under andre Samfundsforhold, men under andre Samfundsforhold kan Arbejderklassen gennem selve Samfundet bestemme sine Arbejdsvilkaar. Derfor behøver man altsaa ikke at bruge saadanne Midler som Strejker, naar Arbejderklassen selv har vundet Magten i Samfundet; men i det kapitalistiske Samfund maa Arbejderklassen anvende den Slags Midler.

Naar Regeringen vil have Lov til at træffe sine Afgørelser paa eget Ansvar, kan man kun sige, at dette Ansvar i hvert Fald bliver tungt. Man hævder, at naar man foretager dette ekstraordinære Skridt, er det, fordi denne Konflikt berører afgørende Samfundsinteresser. Men hvilke Konflikter kan man saa overhovedet tillade? Man fører Kampen mod Søfolkenes Konflikt, fordi denne Konflikt er ulovlig. Men selv om nu denne Konflikt var lovlige, vilde man saa ikke bekæmpe den med samme Midler? Vilde man ikke søge den afsluttet paa samme Maade som denne Konflikt med Slagteriarbejderne? Det er jo en lovlige Konflikt, Slagteriarbejderne fører; den berører den danske Landbrugseksport, og det gør Søfolkenes Konflikt jo ogsaa. Det er altsaa slet ikke dette Spørgsmaal om lovlige eller ulovlige, som man bruger i Propagandaen for Søfolkenes Vedkommende, der er det afgørende. Nej, det Spørgsmaal, som for Regeringen og Socialdemokratiet er det afgørende, er dette: Berører det Samfundsinteresserne, berører det afgørende kapitalistiske Interesser — i saa Fald maa Konfikten med alle til Raadighed staaende Midler forhindres!

Det blev sagt af det ærede Medlem Hr. Lundberg, at Landbrugseksporten har mere end vital Interesse for Samfundet — for det kapitalistiske Samfund. Jeg ved ikke, hvilke Konflikter der efter det ærede Medlem Hr. Lundbergs Mening maaske kun har almindelig vital Interesse. Det er i hvert Fald et vidt Begreb, og man kan jo faa langt de fleste Konflikter ind under saadanne Begreber, naar først man begynder at opstille dem, saaledes som det borgerlige Samfunds Teoretikere jo altid har gjort det i Forbindelse med de forskellige Arbejdskonflikter.

Det er et afgjort Løftebrud, der nu igen foregaar. Sidste Aar, da man gennemførte Lockoutloven, som man kaldte den, hævdede man, at man gennemførte denne Lov, fordi det drejede sig om en Lockout, altsaa drejede sig om et Angreb fra Arbejdsgivernes Side. Denne Gang drejer det sig om en Strejke, og alligevel gennemfører man dette Lovforslag. Vil man ogsaa kalde denne Lov en Lockoutforbudslov? Skulde man nu ikke snarere se at komme til den Betegnelse, som er den rigtige: Strejkeforbudslov!

Man hævdede ogsaa dengang, at Socialdemokratiet vilde aldrig gaa med til tvungen Voldgift. Jeg kan f. Eks. huske et Møde i Roskilde, hvor jeg diskuterede med det ærede Medlem Hr. Villumsen, som dér stod